připsání úroku do 31./12. 1918 (čl. 6.), není však třeba dle autentického výkladu min. financí, aby majitelé vkladních knížek předkládali je peněžním ústavům k připisování úroků.

Všechny peněžní ústavy sděltež výpisy běžných účtů stranám v den 28./2. 1919 (mimo poštovní úřad šekový).

Výplata řádně přihlášených vkladů a podílů nesmí přesahovati 50% stavu dne 1. března 1919.

Do 31. května 1919 opraviž každý své přiznání. Platí obdobně zde ustanovení vyložená zhora pod III. č. 2. odstavec poslední.

Vklady a podíly, jež nebudou do 10. června 1919 k soupisu přihlášeny, propadnou ve prospěch státu (čl. 15.).

2. Nař. z 6./3. 1919 č. 114 sb. z. mění částečně a doplňuje nařízení ze 25./2. 1919 č. 86 sb. z. Peněžní ústavy smí od 10. března 1919 přejímati vklady a je beze všeho obmezení vydávati.

Pro vklady učiněné před 1. březnem 1919 zaváději se do 24. března 1919 včetně obmezení

a) týdně výplata pouze 15% vkladů ze dne 28./2. 1919.

b) i přes 15% ale ne přes 50% ohledně výplat mezd, nájemného, daní, dávek veřejných.

Od 25. března 1919 nesmí ústav vyplatiti nic, dokud není knížka opatřena doložkou a rovněž výplata na běžném účtu, pokud nebyl řádně přihlášen.

V. Poměr k bance Rak.-uh. upraven nař. ze 6./3. 1919 č. 119 sb. z

VI. Zbývá pouze provésti soupis:

1. neknihovních pohledávek;

2. dobytka, hospodářských strojů, strojů s budovami nespojených, vozidel, surovin, polotovarů, zásob zboží;

3. částek vydaných v době od 1./8. 1914 do 28./2. 1919 na opatření si drahokamů, perel, skvostů, vzácných koberců a tkanin, hudebních nástrojů, předmětů uměleckých, ozdobných a jiných přepychových, sbírek;

4. pojistek životních na kapitály a důchody a pojistek na zásoby zboží uloženého nebo dopravovaného;

5. zlata, stříbra, mincovaného i nezpracovaného.

Tyto soupisy nás tedy ještě očekávají. Zajímavo jest, že sankce propadnutí ve prospěch státu jest v zákoně z 25./2. 1919 č. 84 sb. z. určena pouze ohledně nepřihlášených vkladů, podílů, pohledávek neknihovních.

Dodatek. Mezi tiskem vydány byly tyto další předpisy:

1. nař. z 19./3. 1919 č. 141 sb. z. týkající se soupisu mincovaného i nezpracovaného zlata a stříbra, oběžných, obchodních i z oběhu vzatých zlatých a stříbrných mincí domácích i cizích, cizozemských papírových peněz v den 1. března 1919. Nabyl-li kdo zmíněných předmětů v době od 1./3.—1./4. 1919 jest povinen soupisem jak dřívější, tak pozdější majitel a prvý musí udati i jméno nabyvatelovo.

Soupisem povinen i ten, kdo odevzdal zmíněné věci jako vklad na valutovou zápůjčku*) anebo je nabídl devisové ústředně.

Soupis koná se od 1. do 20. dubna t. r. dle vzorce předepsaného a sice dvojmo!

Po 20. dubnu mohou úřady vyzvati osobu přiznání nepodavší ku přiznání, načež vyzvaný musí do 14 dnů přiznání podati.

Trestní následek v § 11., 12., 13., 14.

2. Nařízení z 1./4. 1919 č. 166 sb. z., jímž povinná nabídka devisové ústředně ohledně cizích valut a cenných papírů znějících na měnu cizí prodloužena byla do 30. dubna 1919 (viz čl. 3. odst. 1. zákona z 20./3. 19 č. 143 sb. z. Dosud byla lhůta do 3. dubna!)

3. nařízení z 1./4. 1919 č. 167 sb. z. o zákazu výplat účtů před 26. únorem t. r. vzniklých.

(Psáno dne 17. března 1919.)

ZE DNE.

Nová amnestie daňová. Dle čl. 13. nař. ze dne 4. března 1919 čís. 110 a § 18. nař. ze dne 12. března 1919 čís. 126 byla vládou zaručena poplatníkům amnestie při soupisu vkladů a cenných papírů tak dalece, že nesmí býti použito správných údajů jejich k trestnímu stíhání pro dosavadní nesprávná neb neúplná udání, učiněná při vyměřování daní výdělkových, daně z příjmů, důchodové, válečné a vojenské taxy — opraví-li poplatník do 31. května t. r. své přiznání. Ustanovení to není zcela jasné. Dle § 13. zák. ze dne 16. února 1918 čís. 66 má se k opravě přiznání k dani z příjmů, jež stalo se po 17. dubnu 1916 jen tehdá hleděti, když poplatník hodnověrně osvědčí, jak příjem r. 1913 tak i roku válečného. Dle § 14. téhož zákona, zjistí-li se při ukládání daně z příjmu v letech 1917—1922 jmění, jehož výnos nebyl dosud zdaněn, pokládati dlužno jmění to za část válečného zisku, neprokáže-li poplatník, že pochází z příjmů nepodrobených dani válečné aneb z příjmu již zdaněného. Bylo-li tudíž učiněno přiznání do 17. dubna 1916, odpadá pro poplatníka osvědčování příjmů. Vyskytuje se otázka, zda — opraví-li poplatník do 31. května 1919 své přiznání za rok 1913 a následující — bude povinen osvědčovati hodnověrně výši příjmů let 1913 a válečných, jinými slovy, zda novým nařízením byla lhůta čl. 13. zák. ex 1918 do 17. dubna 1916 stanovená prodloužena do 31. května 1919 čili nic. Pro tento výklad mluví poslední věta čl. 13. a 18. soupisových nařízení, ježto dle toho vyměření dodatečných daní za dobu před rokem 1914 odpadá, tudíž za r. 1914 až 1918 se daň z příjmu dodatečně vyměří a nebude se zamlčené jmění, jež v r. 1913 již existovalo, pokládati za příjem válečných let. Bylo by však bývalo záhodno, aby vláda v tomto případě udělila také amnestii poplatkovou, neboť mnohé zamlčení příjmů spočívá v tom, že poplatník udal při prodeji nemovitostí nižší cenu, anebo že při nápadu dědickém zamlčel část pozůstalosti a přizná-li nyní dodatečně příjem tohoto zamlčeného jmění, riskuje přes amnestii daňovou vyšetřování pro těžký přestupek důchodkový, na jehož potrestání náš stát zájmu nemá; stal se přece proti starému Rakousku. Amnestií poplatkovou, jež týkala by se ovšem pouze prominutí trestnosti skutku, docílil by stát dalších příjmů z poplatků, předepsaných dodatečně ze zamlčeného jmění. Neníli však zákonodárce článkem 13. resp. 18. soupisových nařízení vyloučiti platnost ustanovení § 13. a 14. nař. z r. 1918 pro poplatníky, již dodatečně příjmy přiznali, a musil-li by poplatník osvědčovati příjem roku 1913 a let válečných, pak měl zákonodárce aspoň ustanoviti bližší podmínky tohoto osvědčování a zejména připustiti i přísahu neb slib strany na místě přísahy, jež mohli by poplatníci skládati ve formě angl. neb amerického affidavit před notářem.

V nařízení o soupisu vkladů ze dne 4. března 1919 čís. 110 jest mezera. Stanoví se totiž v něm, že seznam musí podati majitel vkladu osobně, po případě poslem, není však uvedeno (na rozdíl od nařízení ze dne 25. února 1919 čís. 85 a ze dne 12. března 1919 čís. 126 ohledně válečných půjček a cenných papírů), že seznam ten má podati také depositář, což jest důležito, poněvadž se zhusta stává, že strany skládají u právních zástupců peníze, jež notář, aby nelžely ladem, ukládá pro ně na úrok a strana ani neví o tomto uložení, takže není dána možnost, aby vklady ohlásila. Tomu jest rovněž tak zejména při vkladech pozůstalostních, které teprve se mají rozděliti a o nichž ani strana, ani právní zástupce neb soud neví, kolik každému dědici neb odkazovníku připadne. Z tohoto důvodu mělo by nařízení doplněno býti tím, že by povinnost hlášení vkladů byla uložena též schovatelům.

Hodnota cenných papírů. Až do vypuknutí války stanovena byla hodnota cenných papírů k vyměření poplatků podle kursu vídeňské bursy z onoho dne, pro který hodnota měla býti zjištěna. Když vídeňská bursa následkem válečných událostí byla uzavřena, bylo nařízením ze dne 22. října 1914 č. 294 ř. z. ustanoveno, že hodnota tato zjištěna býti má dle záznamu poslední vídeňské bursy (25. července 1914). Poněvadž během doby záznam tento daleko již neodpovídal prodejní hodnotě cenných papírů, bylo nařízením ministerstva financí ze dne 28. prosince 1916 č. 431 ř. z. ustanoveno, že finanční ministr může nařídíti, aby bursovní komora vídeňská pro určitá období časová stanovila hodnoty cenných papírů. Tímto způsobem byly ceny papírů vídeňskou bursovní komorou občas několikráte stanoveny, a byly tyto úřední odhadní ceny ministerstvem financí ve věstníku vždy prohlášeny. Podle zákona ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. z. čl. 2. zůstávají všechny dosavadní zákony a nařízení prozatím v platnosti. Zůstává tudíž výše uvedené nařízení, když nebylo dosud zrušeno, ani nové nařízení ohledně hodnocení cenných papírů ministerstvem financí vydáno, v platnosti. Po převratu státním nalézá se však sídlo bursy a bursovní komory vídeňské nyní v obvodu cizího

*) Lhůta prodloužena až do odvolání!